

*Nikdy nie je
neskoro
začať novú
kapitolu*

YOLIO

Ameliina

dobrodružná cesta

Ashley Schumacher

Ashley Schumacher

Ameliina dobrodružná cesta

Preložila Jana Seichertová

Ashley Schumacher
AMELIA UNABRIDGED

Copyright © 2021 by Ashley Schumacher
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All rights reserved.

Translation © 2022 by Jana Seichertová

Jacket design © Kerri Resnick

Jacket illustration: Beatriz Naranjalidad

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8396-1

*Venujem Edwardovi.
Si jednoducho nejlepší.*

„Čo urobíme?“ spýtala sa Emmeline pri pohľade na búrkové oblaky, ktoré sa zhromažďovali na oblohe a menili sa na zlovestnú tmu.

„To jediné, čo môžeme,“ odvetila Ainsley. „Vydržíme.“

Prológ

Každý v sebe nosí príbeh o tom, ako prvý raz čítal Ormanské kroniky. Toto je môj.

V deň, keď môj otec od nás odišiel, svietilo slnko. Pamätám sa, že mi to pripadalo čudné, lebo v knihách tragédia vždy udrie počas búrky. Blesk a hrom slúžia na to, aby v čitateľovi posilnili najhoršiu predtuchu. Otca netrápila dokonalá jasná obloha ani výčitka, že odchádza v našom jedinom aute a necháva nás s naším smútkom celkom samy.

Už vtedy som sa neubránila predstave, že sme na opustenom ostrove. Pohovky v našej malej obývačke sa zmenili na nerovné kopy, kamenisté morské dno. Otcove prekrížené ruky a jeho vyzývavý postoj sa zmenili na chátrajúci opustený maják ľahostajne čeliaci nahnevanej vlnám, ktoré stelesňovala moja matka.

Cez žalúzie na prednom okne som videla dôvod otcovho odchodu. V našom zelenom pickupe s odpadávajúcim lakom sedela žena, alebo skôr dievča o necelých desať rokov staršie odo mňa. Svieža dvadsaťjedenročná kráska však mala dosť nepekný zlovyk – keď sa naše po-

hľady stretli nad palubnou doskou, začala si nervózne ohrýzať ukazovák.

Poznám ju, nejasne som si uvedomila. Roztlieskavačka zo sobotných popoludňajších vysokoškolských futbalových zápasov, na ktoré ma posledné tri mesiace otec ustavične ťahal.

Pustila som zlomenú lamelu žalúzie, s tichým rinčaním dopadla späť na miesto. Matka teraz otca prosila, aby zostal. Žalúdok sa mi bolestivo skrúcal do rôznych tvarov a zrazu som zabudla na ostrov, maják aj všetko ostatné.

„Kvôli Amelii,“ žalostne dodala. Maskara jej stekala po tvári spôsobom, ktorý som považovala za možný iba vo filmoch. „Nemôžeš ju opustiť, Willy. Je tvoja dcéra. Dohovor mu, Amelia!“ Surovo ma chytila za plece a obrátila tvárou k nim. „Dohovor mu!“

Hľadela som na nich. Matka so svojpomocne zafarbenými červenými vlasmi, trčiacimi na všetky strany. Otec tváriaci sa stoicky a odovzdane, s golierom polokošele zašpineným od samoopaľovacieho krému, ktorý mu sfarbil svetlú pokožku dooranžova.

Znovu som sa obrátila k oknu.

„Len nech si ide,“ odsekla som. „Prečo by ma to malo trápiť?“

Nebola som si istá, či keramický kvetináč so sukulentom, ktorý som vypestovala zo semena a starala sa oň od základnej školy, spadol, keď sa matka odo mňa prudko odvrátila, alebo či ho zo stola zhodila úmyselne.

Keď zelený pickup napokon odfrčal po popraskanej príjazdovej ceste, matka odišla do spálne a zabuchla za sebou dvere. Stála som tam a počúvala kuchynský kohú-

tik, kvapkajúci v rytme mojich vzlykov. Ani neviem, ako ma nohy preniesli cez predné dvere. Prešla som po príjazdovej ceste a míňala jeden blok za druhým, kým som sa neocitla pred Rajom kníh.

Do kníhkupectva som chodila, len keď som dostala darčkový poukaz. Nemohla som si dovoliť zaplatiť cenu uvedenú na čiarovom kóde knihy, iba tú na žltej nálepke so zľavou v antikvariáte. Peniaze za stráženie detí som míňala na nové školské potreby a občasný teplý obed namiesto zvyčajných syrových a horčicových sendvičov, nikdy nie na knihy odtiaľto.

V ten deň som si však dovoľila stáť pred kníhkupectvom a hľadiť cez výklad tak dlho, ako sa mi bude chcieť. Mohla by som tu zostať celú noc, napadlo mi, a pozorovať zákazníkov nenáhlivo obchádzajúcich spodné police ako plachetnice hojdajúce sa na obzore. Nemusela by som sa vrátiť do domu bez otca, ale zato plného matky, a upratať črepy z kvetináča aj listy sukulentov roztrúsené na zemi.

Môj odraz vo výklade Raja kníh vyzeral otrasne. Jasnožltá košeľa s Harrym Potterom mi ešte zvýrazňovala bielu pokožku a modré oči, a ani dlhé vlasy – farbou medzi blond a hnedou – mi na kráse nepridávali. Premýšľala som, či emócie môžu z človeka doslova vysať farbu a či mu nenávisť a rozhorčenie môžu spôsobiť anémiu.

Neviem, ako dlho by som tam stála a pozerala dnu, keby nezasiahla Jenna Williamsová.

Sklené dvere kníhkupectva ešte neboli celkom otvorené, keď vystrčila hlavu von a prihovorila sa mi: „Si Amelia, však? Nemôžeš tu takto stáť. Pôsobí to hrozivo. Ak sa chceš pozrieť na knihy, poď dnu.“

„Neviem,“ neisto som odvetila.

Aj keď som bola ohromená, inštinkt mi šepkal, že by som sa mala úctivo pokloniť. Jennu Williamsovú – od piatej triedy premiantku školy, vždy bezchybne oblečenú, prvú z nášho ročníka, ktorá si trúfla na očné tieň, a známu milovníčku tenisu – všetci spolužiaci na gymnáziu uctievali ako kráľovnú, ale ona o dvorné dámy nikdy nestála. Von chodila s niekoľkými dievčatami z tenisového klubu, no zatiaľ k sebe nikoho nepustila bližšie ako na dĺžku paže. To ju robilo ešte prítťažlivejšou než dievčatá, ktoré zbierali zbožňujúcich obdivovateľov a prívržencov. Jenna pôsobila nedosiahnuteľne. Nikdy sa nesprávala nepriateľsky, ale bola supernova v galaxii nových hviezd a všetci sme to vedeli, dokonca aj učitelia.

Chodili sme spolu už do škôlky, no aj tak ma prekvapilo, že pozná moje meno.

Možno ma očarilo, že sa mi prihovorila taká celebrita, ale počula som sa, ako jej vravím: „Môj otec dnes odišiel.“

Jenna si vzdychla, pričom mi neušiel zaujímavý kontrast medzi jej malinovými perami a opálenou pokožkou, a spýtala sa: „Jednoducho sa zdvihol a odišiel? To je fakt hnusné. Chceš o tom hovoriť?“

Menej by ma prekvapilo, keby kamenný lev sediaci pred luxusnou reštauráciou za cestou otvoril obrovskú papuľu a navrhol mi to isté, ale zamrmlala som: „Nie, ďakujem.“

„Dobre,“ ľahostajne odvetila Jenna. „Aj tak mám na starosti priveľa kníh a príliš málo času.“

„Neviem,“ nervózne som dodala. Ak ona bola hviezda v galaxii, ja som si pripadala ako tí astronauti, čo sa od-

poja od vesmírnej lode a vznášajú sa vo vesmíre, kým sa im neminie kyslík.

„Na svete nie je nič, čo by nevylicčila dobrá kniha,“ vyhlásila. „Poď dnu, nejakú ti vyberieme. Alebo aj dve. Na môj účet.“

A tak sme si v jasnom umelom osvetlení kníhkupectva spolu prezerali knihy, akoby sme takto trávili každý piatkový večer. Ona nebola supernova, ja som nebola opustená dcéra, a hoci som ešte vždy počula matkin plač a zvuk, ktorý v mojich predstavách vydávali zuby roztlieskavačky pri ohrýzaní prsta, bola som spokojná. Alebo možno odovzdaná.

Keď som priniesla svoju knihu a Jenna svoje štyri k pokladnici, predavačka sa usmiala nad mojím výberom: *Les medzi morom a oblohou*, prvá kniha Ormanských kroník od N. E. Endsleyho.

„Táto kniha je fakt dobrá,“ nadchla sa. Okuliare na čítanie mala na nose a ďalšie zabudnuté na hlave. „Autor je iba trochu starší od teba, tuším má šesťnásť rokov. No povedz, nie je to obdivuhodný výkon? Musíš mi prísť povedať, ako sa ti páčila.“

Knihu som prečítala na jedno posedenie, pod rozžeravenou žiarovkou Jenninej krémovej nočnej lampy. Strávila som noc v jej dome, ale skôr na základe rozkazu než pozvania. Williamsovci ma rovno z kníhkupectva odviezli vo svojom krásnom aute do svojho krásneho domu, akoby som tam vždy patrila a mala patriť.

„Jenna si nikdy nevodí domov priateľov,“ veselo prehodil jej otec.

Cesta z kníhkupectva k nim bola krátka, ale pani Williamsová sa stačila na mňa usmiať v spätnom zrkadle.

Požičala som si Jennin mobil a zavolala matke, aby som jej oznámila, kde ma zastihne, no nezdvihla to. Tak som jej nechala telefónne číslo pevnej linky Williamsovcov aj Jenninho mobilu a požiadala ju, aby mi zavolala späť. Neurobila to.

Keď ma nasledujúce ráno vysadili pred domom, bála som sa, že matka bude nahnevaná, ale ešte bola vo svojej izbe. Keby sa z mikrovlnnej rúry nešíril kyslý zápach instantných cestovín, ani by som nevedela, že je doma.

Orman však už zapustil korene v mojom srdci. Kniha, ktorú som pevne zvierala pod pazuchou, ma prosila, aby som si ju znovu prečítala, zabudla na kvapkajúci kohútik, prázdnu príjazdovú cestu aj futbalové zápasy a ušla do sveta s oveľa väčšími a neuveriteľnejšími problémami, než sú moje.

Ujdi, ujdi, šepkala mi.

S radosťou som poslúchla.

Príbeh sleduje osudy dvoch sestier, Emmeline a Ainsley, ktoré objavajú skryté kráľovstvo susediace s naším svetom, plné starých prorociev a šepkajúcich lesov. Emmeline bola zo sestier vždy tichšia a plachejšia, no keď kvapka jej krvi vsiakne do lesnej pôdy, rada starších ju vyhlási za vládkyňu kráľovstva, čo vyvolá vo veľmi spoločenskej a sebavedomej Ainsley neuveriteľnú závisť.

Situácia sa ešte zhorší, keď Ainsley zistí, že podľa storočných predpovedí sa vládkyňou Ormanu mala stať ona a nie Emmeline. Sestry rozpútajú neľútostný boj o moc a osud celého sveta zrazu visí na vlásku.

Keď napätie medzi nimi vrcholí, neznáma sila ich

vtiahne späť do moderného sveta s televízormi, klimatizáciou a so zelenými pickupmi, ktoré odídu a už nikdy sa nevrátia. Ukáže sa, že rada starších si neželá, aby outsideri – dokonca ani takí, ku ktorým sa viažu prorocťvá – zostali v Ormane navždy.

Na konci príbehu Emmeline a Ainsley sedia oproti sebe na koberci vo svojej izbe a hľadajú na seba nahnevane, ale aj zmätene. Nevedia, prečo ich vyhnali z Ormanu ani či sa tam ešte niekedy vrátia.

O niekoľko mesiacov, v jeden večer, ktorý bol na Texas nezvyčajne chladný, som knihu dala Jenne. Vzápätí mi prezradila, že jej rodičia už bez váhania rezervujú v reštauráciách stôl pre štyroch.

„Vitaj v našej rodine,“ bezvýrazne dodala, akoby to nepovažovala za najlepší nápad. „Aj ty budeš odteraz tráviť voľný čas počúvaním trápnych vtipov môjho otca a sťažností mojej matky na prácu medzi hltmi presolených čipsov a salsy.“

Keď sa moje emócie ustálili niekde medzi nadšením z toho, že sa stanem súčasťou úplnej rodiny, a zúfalstvom, že svojej vlastnej nebudem chýbať, vybrala som si z batoha *Les medzi morom a oblohou* a položila som ho na vankúš vedľa Jenny.

„Prečítaj si ju. Je dokonalá.“

„Nič nie je dokonalé,“ namietla.

„Táto kniha áno.“

Jenna v tú noc čítala ešte dlho po tom, ako som predtierať, že som zaspala. Ležala som v nezvyčajne tichej izbe a strachovala som sa, že kniha o Ormane ju nezauj-

me. Čo ak Jenna usúdi, že je príliš detská? Alebo dospeje k záveru, že príliš detská som ja a že sa so mnou už nechce priateľiť?

Lenže ak na svete existoval niekto, komu som mala dôverovať, bola to Jenna.

„Ainsley,“ vyhrkla, keď som nasledujúce ráno otvorila oči. „Som na strane Ainsley. A ty?“

„Na Emmelininej.“ Usmiala som sa, sadla som si v posteli a odstránila z nočnej košele sploštený pukaneč z nočného filmového maratónu. Jenna už bola osprchovaná a oblečená, čierne kučeravé vlasy si učesala do úhľadného drdola.

„Vravíš to, aby si sa odlíšila, alebo to myslíš úprimne?“ podozrievalo sa ma spýtala.

Prevrátila som oči. „Presne to isté by napadlo aj Ainsley.“

Celé predpoludnie sme podrobne rozoberali Orman, vytvárali teórie o tom, ako dievčatá nájdu cestu späť – ak ju vôbec niekedy nájdu –, a špekulovali o druhej knihe.

Vtedy sme ešte nevedeli, akým fenoménom sa stanú Ormanské kroniky. Keď sme sedeli na prekrížených nohách na Jenninej neustlanej posteli, nemohli sme tušiť, že kniha a jej pokračovanie sa stanú bestsellermi, ktoré preložia dokonca aj do jazykov, o ktorých sme nikdy nepočuli. Orman vypestoval subkultúru, ktorá ako kľukatá zlatá stuha viedla cez oceány, rasy a náboženstvá, čo prekvapilo kritikov, ale nie čitateľov.

Jenna mala pravdu: na svete nie je trápenie, ktoré by nevylicila dobrá kniha.

A Ormanské kroniky?

Sú najlepším liekom na každý smútok.

Prvá kapitola

Keby môj život bol kniha, jej príbeh by sa začal tu – ako stojím pred dlhým radom registračných stolov na Kalifornskom festivale detskej knihy, naplnená nesmelou nádejou.

A keby mojou vydavateľkou bola Jenna – a určite by o tento džob stála, lebo by chcela dohliadnuť, aby som všetko urobila správne –, nesúhlasila by so mnou. Tvrdila by, že musím začať naším prvým stretnutím alebo školskou slávnosťou pred šiestimi dňami, keď sme oficiálne zmaturovali na Crescent High, za čo nás jej rodičia odmenili uslzeným objatím a moja matka roztržitým potľapkaním. Výnimočne neposlúchnem Jenninu radu a začnem tu, ako stojím uprostred átria a pozerám na obrovský farebný transparent, visiaci nad registračnými stolmi.

Úhľadne sú na ňom zoradené tváre aspoň desiatich autorov, ale mňa prsty štekli od vzrušenia pri pohľade na prostrednú fotografiu. Je najväčšia zo všetkých, vďaka čomu priťahuje najväčšiu pozornosť, a zachytáva N. E. Endsleyho s výraznými lícnyimi kosťami a tmavými, po-

stupne ostrihanými vlasmi, ktoré pôsobia oveľa kultivovanejšie než typické účesy členov chlapčenských hudobných skupín.

Dôkazom Endsleyho spisovateľského talentu je, že jeho prvá kniha sa veľmi dobre predáva aj bez zbytočnej fotografie príťažlivého autora na zadnej obálke.

Pod jeho vážnou tvárou na transparente je napísané iba „Autor Ormanských kroník“, ale všetci vedia, že čoskoro vyjde posledná kniha. Tí z nás, ktorí zaplatili nekresťanské vstupné na festival – alebo ktorým ho zaplatili rodičia ich najlepšej priateľky ako maturitný dar –, aby boli pri tom, keď oznámi túto zdrvivú správu, dúfajú, že sa dozvedia aspoň dátum jej vydania a, ak budú mať veľké šťastie, vypočujú si aj krátky úryvok.

Moju radosť nečakane vystrieda bolesť, keď si uvedomím, že takéto vzrušenie už možno nikdy nezažijem. Oba pocity však rýchlo potlačím, lebo Jenna už pristúpila k stolu, aby vyzdvihla naše účastnícke náramky.

„Jenna Williamsová,“ oznámi modrej polokošeli za stolom, keď sa k nej priblížim. „A Amelia Griffinová. Obe máme VIP vstupenky zahŕňajúce účasť na stretnutí s N. E. Endsleym.“

Muž skontroluje kopy papierov a potom nám každej podá tenký gumený náramok, na ktorom sú vytlačené písmená V, I a P.

Ani naň nepozriem a natiahnem si ho na ruku, ale Jenna svoj zdvihne a nedôverčivo ho skúma.

„Tento má zárez,“ vyhlási napokon. „Môžem dostať iný?“

Muž sa zatvári zmätene – v očiach mu vidím iba ne-

konečné kartotékové skrine – a tým mi poskytne trochu času. Skôr než Jenna spustí zvyčajnú prednášku o prezentácii a kvalite, stiahnem si náramok zo zápästia a rýchlo ho vymením za jej poškodený.

„To je okej,“ uistím ju. „Mne ten zárez neprekáža.“

Jenna prevráti oči. „Ale mal by,“ odsekne, no prednášku si našťastie odpustí a odvedie ma k dlhým radom stánkov a stolov s kopami darčkových predmetov a kníh.

Keď sa nás Williamsovci raz pri večeri koncom februára spýtali, čo chceme za maturitu, Jenna ani nezdvihla zrak z taniera plného enchilád.

„Týždeň po maturite sa koná knižný festival,“ oznámila. „Trvá iba niekoľko dní. Mohli by sme ho ešte vtesnať pred Írsko.“

Prudko som otočila hlavu a uprela na ňu prekvapený pohľad.

„Zase si sa mi dívala do počítača? Ako si sa dozvedela o tom festivale?“

Jenna prevrátila oči. „Nie si jediný človek, ktorý sa prihlásil na odber internetových upozornení na všetko, čo súvisí s N. E. Endsleym.“

Nepochybovala som, že tento dar vybrala kvôli mne. Keď ma jej rodičia neskôr vysadili pred mojím domom po jazde, ktorú som prepíšťala od radosti, že sa osobne stretnem s N. E. Endsleym, objala som ju na rozlúčku a zašepkala jej do ucha: „Internetové upozornenia neznášaš.“

„Čo?“ ľahostajne prehodila.

„Neznášaš internetové upozornenia aj informačné bulletiny, lebo ich čítanie zaberie veľa času a rýchlo zahltia počítač.“

Jenna pozrela von oknom, aby skryla úsmev. „Kedy som to povedala?“

„Nepovedala si to.“ Uškrnula som sa. „Jednoducho to viem. Tak sa už priznaj, kedy si mi naposledy snorila v počítači?“

Pohoršene na mňa pozrela. „Už som ťa upozornila, že si ho máš zamknúť, keď sa od neho v knižnici vzdiališ!“

„Máš pravdu,“ pritakala som s kamennou tvárou. „Predsa nechcem, aby zberba videla moju históriu vyhľadávania knižných festivalov a...“

„A vtipné mémky s lamami, ktoré si tam prezeráš namiesto učenia?“

„Neodsudzuj ma.“ Zo žartu som ju strčila do pleca a potom som ju znovu nešikovne objala. „Okrem toho, keby som ho nenechala odomknutý, požiadala by si rodičov o nejaký rozumný dar. Napríklad o nové obaly na učebnice alebo... čojavim čo a nie o najlepšiu, najlepšiu, najlepšiu vec na tejto planéte.“

„Pochybujem, že na vysokej škole vyžadujú, aby študenti mali učebnice v obaloch, Amelia.“ Jennin hlas znel bezvýrazne, ale cítila som, že sa usmieva.

„Hovor si, čo chceš. Dobre vieš, čo tým myslím.“ Nos som mala ponorený v jej vlasoch. Voňala šampónom a svojím ovocným, príliš sladkým parfumom.

„Ďakujem, Jenna,“ zašepkala som a hrdlo sa mi stiahlo od dojatia.

„Aj ja si ten festival užijem, to predsa vieš,“ zašepkala

späť. „A nemáš za čo. Blahoželám ti k maturite. Toto ob-
jatie sa už skončilo?“

„Takmer. Tvoj parfum sa ma pokúša zabiť.“

Ten istý parfum ma privedie späť na festival, medzi mi-
lovníkov kníh tlačiacich sa okolo nás, ktorých nadšenie
sa však ani zďaleka nevyrovná môjmu.

„Pozri sa naň,“ nalieham na Jennu, pričom bežím,
aby som s ňou udržala krok, a strčím jej zápästie rovno
pod nos. „Len sa dobre pozri! Tento náramok znamená,
že už o tri hodiny uvidíme N. E. Endsleyho. Endsleyho,
Jenna.“

Jenna nezastane, moje pokusy o jej rozptýlenie ju vô-
bec nevyvedú z rovnováhy.

„Amelia.“ Moje meno vysloví podráždene a zároveň
vrúcne, ale vrúcnosti je v jej hlase viac než zvyčajne.
„Pred stretnutím s ním sa koná ešte niekoľko podujatí.
Mali by sme navštíviť aj iné diskusie a stánky, nemyslíš?“

„Čokoľvek chceš, JenJen.“ Prezývku, ktorú dostala od
svojho prvého a zároveň posledného priateľa, si zamrm-
lem popod nos v nádeji, že cez hluk ju nebude počuť.

„Nehovor mi tak.“

Tmavými kučeravými vlasmi ma takmer švihne po tvá-
ri a prižmúri oči, no zdvihnutý kútik úst mi prezradí, že
horko-ťažko potláča úsmev.

„Ale no tak, JenJen. Uvoľni sa. Je to dokonalé meno
pre priateľku... alebo pudla.“

„Prestaň!“ zasmee sa. Nasmeruje nás k stánku s trič-
kami vo všetkých farbách dúhy, s vtípnymi výroky o kni-
hách na prednej strane: *čítam aj po večierke alebo som*